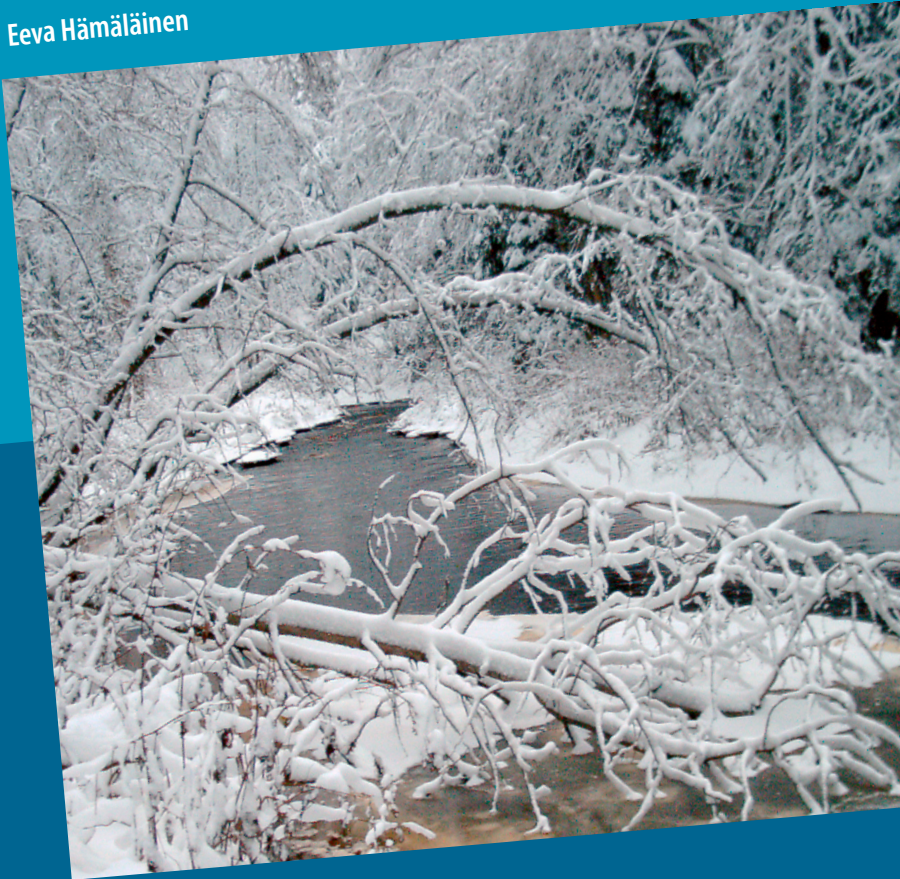

Valkoinen Kummeli

Eeva Hämäläinen

Valkoinen Kummeli

Olipa kerran pieni tyttö jonka nimi oli Heini. Hän
asui pienessä talossa järvenrannalla, niemessä,
kaukana kauppalan keskustasta.

Eeva Hämäläinen

Valkoinen Kummeli

kertomuksia Rusinniemestä

© 2016 Eeva Hämäläinen
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki,
Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand,
Norderstedt, Saksa
ISBN-9789523393257

Kuningasrotta

Heini oli juuri herännyt. Pienen talon ikkunasta näkyi elokuun loppu. Haukottelun ja venyttelyn puolivälissä äiti ilmestyi ovelle:

— Veisitkö kiltti roskat?

Ei kannattanut viivytellä jos äiti jotain pyysi. Apu oli silloin yleensä myös tarpeen. Heini veti shortsit ja paidan ylleen tuolilta ja meni keittiöön.

Heti ovelta hohkasi vastaan jo aikaisin sytytetyn hellan lämpö. Raollaan olevasta ikkunasta kuuli kuinka rastaat mekastivat aamuisella pihalla. Missähän Söpö-kissa oli, kun ei ollut taapaansa uuninkyljessä?

Äiti pilkkoi keittolihoja pöydän ääressä. Hän pyyhki välillä veitsikätensä selkämyksellä hikeä ja hiussuortuvia otsalta, jotka pyrkivät karkaa-

maan huivin alta. Sitten äiti selitti jotain luista, jotka pitäisi viedä tunkiolle haisemasta.

Tyttö kumartui ottamaan alakaapista sangon. Päällimmäisenä sangossa oli munankuoria, kahvinporoja sekä pari isoa luuta. Enää aikoihin ei Heini ollut koettanut heilutella sankoa kuin kauppakassia: oli vaikea saada kahvinporoja lähtemään räsymatosta.

Eteisen hämärässä täytyi varoa portaita, koska järvenselän takaa nouseva aurinko ei paistanut sinne kunnolla päivisinkään.

Tyttö vei sangon tien yli ja kumosi tunkioon.

Silloin tapahtui jotain. Keskeltä tunkiota, siitä kohtaa mihin tyttö jätteet oli kumonnut, kömpi esiin joku. Se joku kiipesi tunkion päälle. Sitten se joku pudisteli roskia yltään niin, että kahvinporoja tupsahteli tytön shortseille. Sehän oli se, Tunkion Iso Rotta. Nyt otus tuijotti tyttöä pistävästi mustilla nuppineulanpääsilmillään.

— Kukas se sinä oikein olet? Heini sai kysyttyä.

— Etkös muka tiedä? rotta tuhahti.— Olemme Kuningasrotta. Puhuessaan rotta viuhtoi pitkällä siimahännällään puolelta toiselle. Silloin tyttö huomasi: Tunkion Isolla Rotalla oli päässään limsapullon kruunukorkki nurinpäin. Se oli kuninkaan vallan merkki.

— Me muutamme syksyllä taloon, rotta sanoi ja alkoi naksutella hampaitaan.

— Mutta, mutta, äiti ei pitäisi siitä. Tyttö huomasi vaikeaksi puhua: rotan nuppineulasilmien katse oli todella hypnoottinen.

— Me olemme Hän, joka auringon noustua ison järvenselän takaa lähdemme tarkistamaan kymmentuhatpäisen rottapopulaatiomme tilaa, rotta sanoi ja viuhtoi hännällään kohti metsikköä joka erotti niemen kauppalasta.

— Sinun valtakuntasi? sai tyttö kysyttyä.

— Me olemme Hän, joka jakaa ansiomitalit rotille, joiden on onnistunut päästä taloihin asumaan. Pitäisikö Hänen itsensä asua vuodesta toiseen ahtaassa tunkiossa? Kuningasrotta kysyi viiksikarvojaan nostellen.

Heinin olisi nyt keksittävä jotain. Kahdesti tai kolmasti loppukesästä oli joku rotta yrittänyt heille sisään, röyhkeästi, noin vain avoimesta ovesta. Olikohan se ollut Kuningasrotta? Sitä ei sopinut kysyä, sillä ei ollut kuninkaan arvon mukaista tulla hätistetyksi luudalla pihalle.

— Minustakin olisi mukavaa jos saisitte arvoisenne asunnon. Mutta suostuisitteko olemaan muuttamatta niin kauan, kuin me asumme taloa? Äiti kun ei kerta kaikkiaan pidä teidän heimostanne.

— Mitä? Julkeatteko vastustaa? Voisimme määrätä armeijamme hyökkäämään talvivarastojenne kimppuun, Kuningasrotta sanoi ja viuh-

toi hännällään niin, että munankuoria tipahteli polulle.

— Vastapalvelukseksi voisin kertoa teille loukkaista joita isä asettelee. Voisin myös varoittaa houkuttelevantuoksuisista myrkkysyöteistä talon ympärillä, jos kertoisin Teidän Korkeudellenne aina niistä? Heini koetti nopeasti lepytellä.

Rotta käänsi katseensa työstä ja tallusteli tunkion reunalaudalle istumaan. Se korjasi hännällään vinoon mennyttä korkkikruunuaan. Äkkiä rotan nuppineulasilmien katse kävi entistä pistävämmäksi ja se sanoi:

— Tiedätkö miksi katolla ei enää ole varjoa, miksi kellarissa nukutaan päivällä ja miksi Valloinen Kummeli ei enää puhu?

— Minä en ymmärrä, sanoi Heini.

— Nooh, jos sitten. Näytät aina loukkaat ja syötit, niin Me emme muuta taloon niin kauan kuin te asutte sitä. Onhan Meillä sentään velvol-

lisuuksia alamaisiamme kohtaan. Kuin päätöksensä kunniaksi naksautti Kuningasrotta hampaansa yhteen kerran kuuluvasti.

— Teidän Korkeutenne, olen päätöksestänne iloinen. Puhuessaan tyttö kumarsi kevyesti ja kun hän kohotti katseensa, oli Kuningasrotta poissa.

Vain tunkion takaa alkavan polun suulla heiluvat maitohorsmien varret hiljaa. Sitä kautta oli Kuningasrotta kadonnut metsänsä salaisille poluille.

Tyttö kääntyi tunkiolta ja kulki tien yli, sanko laajassa kaaressa heiluen. Illalla omassa sängyssään, kun Vanhan Päärynäpuun oksat rapistelivat tutusti ikkunaan ja taivaalle salmen toisella puolella olevan tehtaan korkean piipun ja tähti-en väliin ilmaantui täysikuu, tyttö muisti rotta-kuninkaan sanat.

Eihän katolla mitään varjoa ole ja kuka nyt kellarissa viitsisi nukkua, varsinkaan päivällä ja

Valkoinen Kummeli – kertomuksia Rusinniemestä

Valkoinen Kummeli, kertomuksia Rusinniemestä, on kertomus nuoresta tytöstä juuri ennen kouluikää.

Heini-tyttö asuu niemessä, kaukana kauppalan keskustasta. Naapureita ei ole ja vanhemmat tuntuvat viihtyvän enemmän omissa touhuissaan. Yksinäistä ei niemessä kuitenkaan ole, seurana tytöllä ovat kaikki niemen olennot, ne joista vanhemmilla ei ole tietoaakaan. Fantasian elementtejä sisältävä kertomus johdattelee tyttöä kohti suurta elämänmuutosta.

Eeva Hämäläinen on kirjailijanimi. Nimen takaa löytyy pirkanmaalainen toimittaja, jonka lapsuudenkoti oli Mäntän Rusinniemessä. Kirjoittajan kaunokirjallisia tekstejä on palkittu useissa kirjoituskilpailuissa.

Valkoinen Kummeli on hänen ensimmäisiä pidempiä proosatekstejään ja kirjoitettu noin 20 vuotta sitten.

Valkoinen Kummeli, kertomuksia Rusinniemestä, koostuu 14 erillisestä tarinasta ja sen voivat lukea sekä lapset että aikuiset.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi